

N:o 13.

Ank. till Riksd. kansli den 19 febr. 1889, kl. 12 midd.

*Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckta motioner om
ändringar i utsökningslagen den 10 augusti 1877.*

Till lagutskottets handläggning har Andra Kammaren hänvisat fyra särskilda, inom nämnda kammare väckta motioner, n:is 18, 44, 45 och 139, om ändringar i utsökningslagen den 10 augusti 1877; öfver hvilka motioner lagutskottet härmed afgifver utlåtande.

I motionen n:o 44 föreslår herr *J. Bromée*, med hvilken fyra andra ledamöter af kammaren instämt, »att Riksdagen ville besluta följande ändringar i 55 och 56 §§ utsökningslagen, nemligen i

55 §:

För fordran, som grundar sig på klar, till betalning förfallen förbindelse, som ock fordran enligt protokoll öfver offentlig auktion, hvilken härleder sig från inrop af lösegendom och är till betalning förfallen, må ock, ändå att betalningsskyldighet ej blifvit gäldenären ålagd, utmätning ske etc.

56 §:

Vill någon erhålla utmätning enligt 55 §, skall skriftlig ansökan jemte originalfordringsbeviset, der utmätning äskas på grund af sådant, och protokollet vid auktionen eller utdrag deraf, om utmätning skall ske på grund af dessa handlingar, till utmätningssmannen aflemnas.»

Till stöd för sitt förslag anför motionären hufvudsakligen, att det för lagsöknings- och utmätningsmål i utsökningslagen föreskrifna förfarande vore alltför dyrt och besvärligt, utan att derigenom bereda vare sig borgenären eller gäldenären någon verklig fördel. Dessa kost-

nader och besvär syntes alldeles öfverflödiga, då fordran grundade sig på klar till betalning förfallen förbindelse. Lagsökningen hos Konungens befallningshafvande vore i nittio fall af hundra öfverflödig, då gäldenären aldrig bestrede krafvet; men mången gång hade det händt, att gäldenären under den långvariga lagsökningsproceduren hunnit undanskaffa sina tillgångar eller begifva sig utrikes. Det syntes vara tids nog att vända sig till öfverexekutor eller domstol för erhållande af dom, sedan gäldenären bestridt krafvet. Man egde ju ock rätt att omedelbart erhålla utmätning för fordran, som härledde sig från inrop af lösegendom å offentlig auktion. Men ostridiga, af två personer bevitnade skuldförbindelser borde väl betraktas såsom lika säkra och redliga handlingar som auktionsprotokoll.

I afseende å förevarande förslag vill lagutskottet erinra derom, att i det af nya lagberedningen afgifna förslag till utsökningslag, som låg till grund för Kongl. Maj:ts proposition i ämnet till 1877 års Riksdag, föreslögs införande af s. k. exekutoriska urkunder. I öfverensstämmelse med lagberedningens förslag fans ock i det af Kongl. Maj:t framlagda förslaget en paragraf, den 54:de af följande lydelse:

»Har i löpande skuldebref, som är staldt att betalas å viss dag, gäldenär medgifvit, att utmätning för skuldebrefvets innehåll må utan hans hörande verkställas, och är behörigt bevis tecknadt å skuldebrefvet att gäldenären erkänt det inför domstol eller öfverexekutor eller ock, i tillkalladt vittnes närvaro, inför kronofogde eller stadsfogde eller notarius publicus, då må, ändå att betalningsskyldighet ej blifvit, såsom i 53 § sägs, gäldenären ålagd, utmätning hos honom ske, der sex månader ej från förfallodagen förflutit, och det ej finnes att gäldenären, då han erkände skuldebrefvet, icke var myndig.

Den, som undergått utmätning, efter ty nu är sagdt, vare ej förment att vid domstol söka sitt åter af borgenären, om skäl dertill finnes.»

Det för behandling af förslaget till utsökningslag tillsatta särskilda utskottet vid nämnda riksdag yttrade (utlåtande n:o 2, sid 66 och 67) angående den sålunda föreslagna §:n följande:

»Förslaget att medgifva omedelbar utmätning genom underexekutor för löpande, till betalning å viss dag staldt och inför offentlig myndighet erkänt skuldebref, hvori gäldenären medgifvit, att utmätning utan hans hörande må verkställas, är en nyhet, hemtad från utlandet. Utskottet vill ingalunda bestrida, att en dylik anordning kan erbjuda

många fördelar inom folkrika länder, som ega ett utbildadt notariat-väsende, och der således både allmänheten redan är van vid att anlita offentliga myndigheters biträde för upprättande af urkunder och vidare dessa myndigheter äro för allmänheten lätt tillgängliga. Men hos oss saknas ännu dessa förutsättningar, och någon giltig anledning att i vårt land söka införa bruket af exekutoriska urkunder torde således för närvarande ej förefinnas. Antagligen skulle anordningen ej komma till någon allmännare användning, utan stanna blott på papperet. Medförde den åter den verkan, att långifvarne började allmänt att fordra exigibla skuldebref, skulle detta, åtminstone under nuvarande förhållanden, verka snarare hämmande än gagnande för den allmänna rörelsen. Kostnaden och besväret för anskaffande af myndighetens bevis om erkännandet blefve nemligen, i synnerhet på landet i följd af embetsmyndigheternas fåtalighet, ej så obetydliga. Dessa kostnader och besvär skulle nu uppstå vid utfärdandet af de flesta skuldebref, fastän det naturligtvis blott är för ett fåtal, som exekutiva åtgärder sedermera behöfva ifrågakomma, och kostnaden och besväret för att bereda en strängare exigibilitet hade således varit alldeles öfverflödiga vid flertalet af skuldebrefven. Härtill kommer, att den ytterst stränga exekutiva kraft, som blifvit åt ifrågavarande skuldebref i lagförslaget tillerkänd, lätteligen kunde medföra stora vådor för gäldenären och ställa honom alldeles hjälplös mot bedrägerier. Utmätning skulle, äfven om gäldenären kunde visa ostridig och förfallen genfordran, likväl öfvergå honom, blott det ej visade sig, att han vid erkännandet ej varit myndig. Om skuldebrefvet efter erkännandet inför offentlig myndighet blifvit falskeligen ändradt, skulle således gäldenären svårligen kunna deremot skydda sig; ty om äfven förutsattes, att protokoll öfver erkännandet skulle föras och möjlighet således beredd gäldenären att genom företeende af detta protokoll styrka förfalskningen och dymedelst förmodligen hindra utmätningen, skulle han likväl ej vara skyddad i det lätt inträffade fall, att han i följd af en tillfällig bortresa ej fått kännedom att utmätning blifvit sökt och förty saknat tillfälle att vid utmätningen bevaka sin rätt. Än vådligare blefve det, i händelse hela skuldebrefvet med derå befintliga anteckningar vore förfalskad och den, hos hvilken utmätning skedde, således saknat all anledning att på förhand vidtaga några åtgärder för att freda sig. Ett annat fall, då en gäldenär ock skulle kunna alldeles oförskyladt underkastas utmätning, vore det, om han åt ett skuldebref beredd exigibel form i afsigt att sedermera få detsamma belånadt, men skuldebrefvet, innan belåning skett, kommit ur hans ego och innehafvaren derefter sökte utmätning hos honom. Å en invändning, att valuta icke

bekommits, skulle nemligen utmätningssmannen ej få fästa afseende. Af dessa skäl — hvartill ytterligare kan läggas, att, då icke ens under vårt nuvarande utsökningsväsende någon önskan om exekutoriska urkunders införande afhörs, behof deraf ännu mindre torde förefinnas hädanefter, då formerna för skuldebrefs utsökande blifva i många afseenden förenklade — har utskottet funnit 54 § böra ur förslaget utgå; och har i följd häraf blifvit nödigt att vidtaga en redaktionsändring i 56 §».

Hvad särskilda utskottet i denna del hemställt blef ock af båda kamrarna godkänt.

De sålunda af särskilda utskottet framställda anmärkningar synas i än högre grad gälla om det nu föreliggande förslaget, hvilket icke innefattar några sådana bestämmelser till den verkliga eller förment gäldenärens skyddande mot obehöriga tvångsåtgärder som funnos intagna i det år 1877 framlagda förslaget.

Då härtill kommer, att, såvidt lagutskottet känner, icke heller efter nya utsökningslagens införande något behof af särskilda exekutoriska urkunder framträd, föranlåtes utskottet hemställa,

- 1) att herr Bromées förevarande motion, n:o 44, icke må af Riksdagen bifallas.

Samme motionär föreslår uti motionen n:o 45, i hvilken fem andra ledamöter af kammaren förklarar sig instämma, »att 2 § i utsökningslagen måtte ändras och erhålla den lydelse, att länsmännen, hvar inom sitt distrikt, må ega rättighet verkställa utmätning och försäljning af utmätt lösegenom, då de derom af fordringsegare anlitas.»

Motionären åberopar såsom skäl för sitt förslag hvad i en vid sistlidna års riksdag väckt motion i ämnet blifvit anfördt; hvarjemte motionären söker vederlägga hvad lagutskottet androg i sitt öfver sistnämnda motion afgifna utlåtande (1888: n:o 20).

Lagutskottet, som icke funnit sig föranlåtet att frångå sina i berörda utlåtande framställda åsigter, anser sig äfven nu böra erinra om följande förhållanden.

I det förslag till ny utsökningslag, som af Kongl. Maj:t framlades för 1877 års Riksdag, hade 2 § följande lydelse: »Utmättningsman är å landet och i stad, som under landsrätt lyder, kronofogde och i öfriga städer stadsfogde. Utmättningsman har att, efter ty i denna lag sägs, fullgöra hvad öfverexekutor förordnar, verkställa dom samt i vissa fall utan föreskrift af annan myndighet förrätta utmätning.» Något stadgande, som motsvarade den nuvarande 4 § i utsökningslagen, fans icke i förslaget.

Det särskilda utskott, som tillsattes för behandling af den kongl. propositionen, yttrade i sitt deröfver afgifna utlåtande (n:o 2 sid. 62) följande i afseende å de föreslagna 2 och 3 §§:

»I likhet med de föregående lagförslagen föreskrifver äfven det kongl. förslaget att å landet endast kronofogde får vara utmättningsman. Han får visserligen sätta annan i sitt ställe, men denna lättnad för kronofogden är dock förenad med skyldighet för honom att ansvara för skada, som af vikariens fel eller försummelse kan komma, och den part, hvilken för utfående af sin rätt är nödsakad att anlita exekutiv myndighets biträde, måste i allt fall alltid först vända sig till den ordinarie utmättningsmannen. Uppenbart torde dock vara, att detta kan inom fögderier af större utsträckning och således framför allt inom de norra länen medföra ej blott för kronofogden stora svårigheter att kunna med tillbörlig uppmärksamhet följa de många förrättningar, som han måste till vikarie öfverlemna, utan äfven för den enskilde betydlig så väl tidsutdrägt som kostnad, och Utskottet har derföre ansett sig böra tillse, om icke ändring härutinnan kunde åstadkommas. Tvenne utvägar finnas. Den ena är att göra hvarje länsman till ordinarie utmättningsman jemte kronofogden, så att borgenären finge, allt efter hvad han funne för sig beqvämligast och det större eller mindre förtroende han hyste för den ene eller andre, anlita hvilkendera utmättningsmannen han ville. Mot en sådan anordning möta dock stora hinder och svårigheter. Om än många af de nuvarande länsmännen ega både de insigter och den ekonomiskt oberoende ställning, som man måste fordra hos tjänstemän, hvilka skola *på eget ansvar* verkställa förrättningar, så pass ingripande i den enskildes rätt som utmätningar och dylikt, kan dock detta ej antagas vara fallet med alla länsmän, minst med de unga, ofta nästan alldeles oerfarne män, som Konungens befallningshafvande vid inträffade ledigheter, förfall etc. måste förordna att uppehålla länsmanstjensten. Och den valrätt, utmätningssökanden skulle ega, innebär ej heller tillräckligt korrektiv i detta hänseende, ty det är ej blott utmätningssökandens utan äfven galdenärens och andre rättegändes intresse, som måste bevaras. Skulle genom lagens bud

alla länsmän förklaras vara utmätningsmän, blefve det derföre enligt utskottets åsigt nödvändigt att äfven för dem höja kompetensvilkoren, fordra uppbördsborgen o. s. v. Härigenom skulle dock de antydda betänkligheterna endast i fråga om de länsmän, som derefter tillsattes, komma att undanrödjas; hvarjemte de ökade kompetensfordringarna ovilkorligen måste framkalla behofvet af en högst väsentlig förbättring i länsmännens lönevilkor, och hvilken utgift detta skulle medföra för statsverket, torde tillräckligt framgå deraf, att länsmanstjänsternas antal uppgår till öfver 500. Då vidare hvarje länsman skulle föra utmätningsdiarium, blefve i följd häraf det Konungens befallningshafvande åliggandê granskningsbestyret så betydligt förökadt, att fråga kunde uppstå, huru vida med den nuvarande organisationen af länsstyrelserna tillräckliga arbetskrafter dertill finnas. Den omständighet, att inom samma distrikt funnes två behöriga utmätningsmän skulle derjemte lätt kunna medföra åtskilliga förvecklingar; samma fastighet kunde t. ex. komma att utmätas af kronofogden och länsmannen, utan att någondera hade kännedom om den andres åtgärd, och hvardera derför särskildt förordnade syssloman för uppbärande af räntor och hyror o. s. v. Den andra utvägen är att åt Konungens befallningshafvande medgifva rätt att, när särskilda omständigheter, såsom fögderiets vidsträckthet, det förtroende, någon viss länsman lyckats tillvinna sig, eller annat dylikt dertill föranleda, förordna länsman eller annan person att för visst distrikt eller visst fall i kronofogdes ställe på eget ansvar vara utmätningsman; och utskottet har så mycket hellre ansett sig böra tillstyrka denna utväg, som dylik rätt, om än i något mindre omfattning, redan finnes i gällande landshöfdinginstruktion Konungens befallningshafvande medgifven. Härigenom kan, der behof af annan utmätningsman än kronofogden förefinnes, den åsyftade lättnaden beredas parterna utan de olägenheter, som den andra utvägen skulle medföra. Några förvecklingar mellan kronofogden och den särskildt förordnade utmätningsmannen behöfva ej uppstå, ty om denne är förordnad för visst distrikt, blifver han der ensam utmätningsman, och afser förordnandet visst fall, lär ej Konungens befallningshafvande underlåta att derom underrätta kronofogden. Och i den personalkännedom, som Konungens befallningshafvande måste ega, rörande de dem underordnade länsmännen, eger man tillräckliga garantier för att inga andra än fullt lämpliga personer förordnas, och att således parternas säkerhet varder bevarad. Med hänsyn just till den nära kännedom, Konungens befallningshafvande eger angående de personer, som varda förordnade, har ock utskottet ansett, att åt Konungens befallningshafvande bör kunna öfverlemnas att efter omständigheterna utsträcka förordnandet att gälla alla

de exekutiva förrättningar kronofogden är behörig att verkställa; den enda ovilkorliga inskränkningen i den särskildt förordnades befogenhet, som utskottet funnit böra stadgas, är, att han ej får sätta annan i sitt ställe. Bestämmelserna angående den rätt, som sålunda enligt utskottets åsigt bör tillkomma Konungens befallningshafvande att förordna särskild utmättningsman, hafva intagits i en ny §, hvilken ansetts lämpligen böra få sin plats efter 3 §.»

På dessa grunder hemstälde särskilda utskottet, att Riksdagen måtte för sin del antaga den lydelse af 2, 3 och 4 §§, som dessa paragrafer nu ega.

De skäl, hvilka särskilda utskottet vid 1877 års riksdag anförde mot lämpligheten af att tillägga länsmännen en med kronofogdarnes sidoordnad befogenhet i utmättningsärenden, synas lagutskottet fortfarande ega full giltighet; och vill utskottet ytterligare endast erinra, att båda kamrarne åren 1887 och 1888 utan votering bifallit lagutskottets afstyrkande utlåtanden i anledning af motioner i samma syfte som den nu föreliggande.

Lagutskottet hemställer följaktligen,

- 2) att herr Bromées ifrågavarande motion, n:o 45, icke må vinna Riksdagens bifall.

I fråga om tillkännagifvande af auktion å utmätt fast egendom stadgas i 99 § utsökningslagen, att kungörelse derom skall genom auktionsförrättarens försorg införas i allmänna tidningar tre gånger, första gången minst fyra veckor och sista gången minst fjorton dagar före auktionsdagen, äfvensom intagas i länskungörelserna; hvarjemte den skall minst fyra veckor före auktionsdagen å landet uppläsa i tingslagets kyrkor och i stad anslås å det ställe, der auktionen hålles. Enligt 100 § skola de, hvilka hafva inteckning i egendomen eller fordran eller rättighet, hvarför egendomen enligt 11 kapitlet 2 § jordabalken häftar, eller ega rätt till ränta eller annan afgäld, som bör ur egendomen utgå med förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § handelsbalken, derjemte, om de äro kände och inom riket boende, om auktionen under rättas genom särskilda kallelsebref, hvilka auktionsförrättaren skall till dem med posten afsända så tidigt, att kallelserna må kunna komma dem till handa minst fjorton dagar före auktionen. Vidare föreskrifves i 101 §, att, der auktionen ej blifvit så kungjord, som i 99 § sägs,

den skall inställas och ny tid dertill af auktionsförrättaren utsättas. Den derpå följande 102 § lyder sålunda: »Då utlyst auktion i följd af laga hinder inställes, varde, der så ske kan, det i länskungörelserna, så ock å landet i tingslagets kyrkor och i stad genom anslag, som förut är sagdt, före den utsatta dagen kungjordt.»

I motionen n:o 18 erinrar herr *O. Erickson* i Bjersby, hurusom det icke sällan inträffar, att, sedan kungörelse om auktion blifvit i föreskrifven ordning utfärdad och särskilda kallelsebref enligt 100 § aflåtits, auktionen inställes i följd af mellankommen liqvid af den eller de fordringar, för hvilkas gäldande egendomen blifvit utmätt. Motionären anför härefter:

»Enligt § 102 i nämnda lag skall, då utlyst auktion inställes, der så ske kan, det i länskungörelserna så ock å landet i tingslagets kyrkor och i stad genom anslag före den utsatta dagen kungöras. Men under rättelse om inställelsen genom särskilda skrivelser till ofvan omförmälda fordringsegare, på sätt eger rum i fråga om auktionens kungörande, är icke i utsökningslagen föreskrifven. Behovvet af en sådan föreskrift i fråga om dessa fordringsegare, hvilka väl för att besparas onödiga besvär och mången gång stora kostnader kunna anses berättigade att, om möjligt, erhålla säker underrättelse om den skedda inställelsen, torde dock icke kunna bestridas, så mycket mindre som de om auktionens inställande utfärdade kungörelser lätteligen kunna undgå uppmärksamheten hos en eller annan af dem, hvilka till och med kunna vara boende utom det län, inom hvilket den utmäta egendomen är belägen.

Har utlyst auktion deremot så sent före den utsatta auktionsdagen instälts, att kungörelser och särskilda skrivelser derom till ofvanberörda fordringsegare ej kunnat vederbörligen utfärdas, samt således dessa fordringsegare, hvilka ofta ega fordringar till mångdubbelt större belopp än den eller dem, för hvilka egendomen utmäts, och hvilkas närvaro vid auktionen således är för bevakande af deras rätt dervid af högsta vigt, dervid tillstädeskommit, torde gäldenären, hvilken genom bristande fullgörande af sina förpligtelser orsakat de för dem sålunda uppkomna kostnader, böra kännas skyldig att hålla dem skadeslösa därför. Derom finnes för närvarande mig veterligen intet stadgande.»

På grund häraf föreslår motionären »att Riksdagen måtte för sin del besluta, att § 102 i utsökningslagen den 10 augusti 1877 skall erhålla följande förändrade lydelse:

Då utlyst auktion i följd af laga hinder inställes, varde, der så ske kan, det i länskungörelserna så ock å landet i tingslagets kyrkor och i stad genom anslag, som förut är sagdt, före den utsatta dagen

kungjordt; och skola derjemte de, hvilka hafva in-teckning i egendomen eller fordran eller rättighet, hvarför egendomen enligt 11 kap. 2 § jordabalken häftar, eller ega rätt till ränta eller annan afgäld, som bör ur egendomen utgå med förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § handelsbalken, der de äro kända och inom riket boende, af auktionsförrättaren om auktionens inställande genom särskilda skrivelser med posten under-rättas.

Har auktionen instälts så sent före den utsatta auktionsdagen, att kungörelser och särskilda skrivelser till ofvan uppgifne fordrings-egare ej kunnat, på sätt ofvan nämnts, utfärdas, vare gäldenären skyl-dig till den eller dem af dessa fordringsegare, som å auktionsdagen tillstädeskommit, utgifva ersättning för den dem sålunda åbragta rese-kostnad.»

Hvad först angår den del af motionärens förslag, som afser före-skrift, att de i 100 § omförmälde rättsegare skola särskildt underrättas om auktionens inställande, kan laguskottet icke finna, att någon verk-lig fördel skulle derigenom vinnas. Erfarenheten torde nemligen hafva ådagalagt, att anhållan om inställande af utlyst auktion i följd af mel-lankommen likvid i de allra flesta fall inkommer till auktionsförrättaren så kort före den för auktionens hållande utsatta tid, att särskild underrättelse derom ej kan meddelas ifrågavarande personer. Vid så-dant förhållande skulle den ifrågasatta föreskriften väl förorsaka auk-tionsförrättaren besvär och tvekan, men icke vara fordringsegarne till någon nytta.

I dessa fall, då underrättelse om auktionens inställande ej kan vederbörande meddelas, vill motionären ålägga gäldenären att till den eller dem af ifrågavarande fordringsegare, som å auktionsdagen till-städeskommit, utgifva ersättning för den dem sålunda åbragta rese-kostnad. En sådan bestämmelse finner utskottet för sin del högeligen obillig. Det lärer väl vara ytterst sällan, som en gäldenär tillåter, att mot honom vidtagna exekutiva åtgärder fortgå ända till utlysande af auktion å hans fasta egendom, utan att han befinner sig i största eko-nomiska trångmål; och om han lyckas att i sista stunden före auk-tionen, med anlitan till det yttersta af egen förmåga eller vänners och anförvandters hjälpsamhet, godtgöra innehafvaren af den fordran, hvarför egendomen blifvit utmätt, vore det oskäligt hårdt, om han

dertill skulle nödgas ersätta kostnader, som öfrige rättsegare i fastigheten ansett sig böra underkasta sig för bevakande af sina rättigheter. För en borgenär, som vill på förhand skydda sig mot att behöfva sjelf vidkännas dylika utgifter, finnes ju för öfrigt den utväg, som väl också stundom användes, att låta gäldenären i skuldebrevet åtaga sig kostnader, som möjligen kunna uppkomma för fordringens bevakande.

Utskottet hemställer följaktligen,

3) att herr Ericksons förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Utskottet har slutligen att yttra sig öfver herr *Stockmans* motion, n:o 139, som är af följande lydelse:

»Enär åtskilliga förluster vållats deraf, att inteckningsegare och andra intresserade icke annorledes än genom kallelse i Post- och Inrikes tidningar kunna få kännedom om dagen för köpeskillingsfördelningen efter exekutivt försäld fastighet, sedan den härför vid auktionen af förrättningssmannen utsatta tid i följd af klagomål mot försäljningen blifvit uppskjuten, och då i 2 mom. af 121 § utsökningslagen är föreskrifvet, att ny tid för köpeskillingsfördelning skall kungöras i allmänna tidningar, men känt torde vara att högst få, åtminstone på landet, hålla dessa tidningar, får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del ville besluta följande ändring och tillägg i nämnda lagrum:

Då en gång utsatt sammanträde för köpeskillingsfördelning blifvit i följd af klagomål inställt, men detta hinder upphört, utsätte auktionsförrättaren ofördröjligen ny tid för fördelningen och låte den kungöras tre gånger i allmänna tidningarna samt en gång i länskungörelsen eller ortens tidning, första gången minst tio dagar före sammanträdet.»

Den ifrågavarande paragrafen lyder, enligt lagen den 30 oktober 1885, sålunda:

»Sedan fast egendom blifvit utmättningsvis såld, ege de, hvilka anse sig hafva rätt till betalning ur köpeskillingen, så ock gäldenären att, i Norrbottens, Vesterbottens, Jemtlands och Vesternorrlands län å femtiosjette dagen, men i öfriga delar af riket å fyratioandra dagen

efter auktionen, å utsatt ort och timme inför auktionsförrättaren sammanträda för att höras angående köpeskillingens fördelning.

Har, på klagan öfver utmätningen eller auktionen, högre myndighet förordnat om inställande af vidare åtgärd i målet, och kan förty sammanträde ej hållas å den därför bestämda tid, varde det, så vidt ske kan, kungjordt på sätt i 102 § sägs; upphör hindret, utsatte auktionsförrättaren ofördröjligen ny tid för sammanträdet och låte det kungöras tre gånger i allmänna tidningarne, första gången minst tio dagar före sammanträdet.»

Då det onekligen är för vederbörande rättsegare af vigt att erhålla kännedom om den nya tiden för sammanträdet samt Post- och inrikes tidningar torde vara endast för ett fåtal bland dem tillgängliga, finner lagutskottet det föreliggande förslaget innefatta en verklig förbättring. Som man emellertid icke kan för alla händelser antaga såsom möjligt att få kungörelsen tre gånger införd i tidning inom orten, har utskottet ansett den inskränkning böra göras, att kungörelsen skall, *der så ske kan*, införas i ortens tidning; hvarjemte utskottet funnit någon jemkning i förslagets redaktion erforderlig.

Utskottet hemställer följaktligen,

4) att Riksdagen ville, med hufvudsakligt bifall till herr Stockmans motion, för sin del antaga följande

Lag

angående ändrad lydelse af 121 § utsökningslagen den 10 augusti 1877.

Härigenom förordnas, att 121 § utsökningslagen den 10 augusti 1877, sådant detta lagrum lyder enligt lagen den 30 augusti 1885, skall hafva följande ändrade lydelse:

Sedan fast egendom blifvit utmätningvis såld, ege de, hvilka anse sig hafva rätt till betalning ur köpeskillingen, så ock gäldenären att, i Norrbottens, Vesterbottens, Jemtlands och Vesternorrlands län å femtiosjette dagen, men i öfriga delar af riket å fyratioandra dagen efter auktionen, å utsatt ort och timme inför auktionsförrättaren sammanträda för att höras angående köpeskillingens fördelning.

Har, på klagan öfver utmätningen eller auktionen, högre myndighet förordnat om inställande af

vidare åtgärd i målet, och kan förty sammanträde ej hållas å den därför bestämda tid, varde det, så vidt ske kan, kungjordt på sätt i 102 § sägs; upphör hindret, utsatte auktionsförrättaren ofördröjligen ny tid för sammanträdet och låte *kungörelse derom införas* tre gånger i allmänna tidningarne och, *der så ske kan, i tidning inom orten*, första gången minst tio dagar före sammanträdet, *äfvensom intagas i länskungörelserna.*

Stockholm den 19 februari 1889.

På lagutskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

Reservationer:

mot utskottets hemställan under punkten 3):

af herrar *Lilienberg* och *P. Pehrson* i Törneryd, hvilka ansett, att utskottet bort tillstyrka bifall till herr O. Ericksons i Bjersby förslag att, då utlyst auktion till följd af laga hinder inställdes, prioriterade fordringsegare skulle af auktionsförrättaren om auktionens inställande genom särskilda skrivelser med posten underrättas.

Herr *Smedberg* har begärt få här antecknadt, att han icke deltagit i ifrågavarande ärendens behandling inom utskottet.